

Chôn hoa

(Hana wo umeru)

Niimi Nankichi - Người dịch Quỳnh Chi

Tôi không biết đích xác tên gọi trò chơi ấy. Cũng không biết trẻ em bây giờ có còn chơi trò ấy nữa hay không, vì khi đi trong phố tôi cũng đã để ý, nhưng cho đến nay vẫn chưa từng thấy cảnh trẻ con chơi trò này. Ngay cả vào cái thời chúng tôi đang chơi trò chơi này, tôi cũng không rõ là những trẻ em khác có chơi như chúng tôi hay không. Có dịp, chắc là tôi phải hỏi những người cùng trang lứa với mình mới được.

Tôi đồ rằng đó chỉ là trò chơi của riêng chúng tôi, trước và sau chúng tôi chẳng có ai chơi như thế. Cứ nghĩ thế tôi lại thấy thích thú. Chắc hẳn là có ai trong chúng tôi đã nghĩ ra trò chơi này, nhưng đó là ai nhỉ. Ai đã nghĩ ra trò chơi chôn hoa tiếc ngọc đến thế.

Trò chơi ấy hẳn có hai người là chơi được. Một người nhắm mắt đợi, giống như làm quĩ khi chơi trốn tìm, trong khi một người khác đi ngắt các loại hoa mọc bên đường hay ngoài đồng. Sau đó đào xuống đất một cái hố nhỏ như chén trà, ồ không, nhỏ hơn thế nữa cơ, đoạn khéo léo xếp những cánh hoa vừa mới hái vào trong hố, rồi lấy một mảnh thủy tinh đập miếng hố, lại phủ đất cát lên để nhìn cho không khác với mặt đất quanh đấy. Người làm quĩ giục "*Được chưa*", người kia ra hiệu "*Được rồi*", thế là quĩ mở mắt ra đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm, khi đã chắc đấy là hố giấu hoa liền lấy ngón tay di nhẹ trên mặt đất chỗ ấy.

Trò chơi chỉ có thế, nhưng đã đem lại cho chúng tôi một sự thích thú khác hẳn các trò chơi khác. Đó không phải là vì muốn thắng được người làm quĩ, khiến quĩ không tìm ra, cũng không phải là vì muốn chóng tìm ra để khỏi phải làm quĩ. Mà niềm vui của trò chơi ấy gắn liền với những cánh hoa đẹp để được chôn giấu trong lòng đất.

Khi đầu ngón tay di trên cát chạm vào một vật cứng thì đó là mảnh thủy tinh. Gạt cát phủ trên mảnh thủy tinh đi. Nhưng chỉ gạt một chút thôi. Một chút vừa bằng đầu ngón tay trở. Đoạn nhìn qua cái lỗ hồng ấy. Ở đấy có một thế giới hoàn toàn khác với những gì chúng ta thường thấy, một thế giới nho nhỏ thần tiên thơ mộng hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài. Một thế giới nho nhỏ hoàn toàn mới lạ. Nhìn kỹ mới thấy thế giới ấy không chỉ là nhỏ bé, mà là một thế giới rộng vô biên đã được thu nhỏ lại. Vì vậy mà cái thế giới mở ra từ đầu ngón tay ấy có sức thu hút không ngừng.

Không phải là lúc nào chúng tôi cũng chơi trò này. Mà phần lớn là vào lúc trời chiều. Sau khi đã chơi các trò vận động mạnh như leo cây, chạy nhảy trên bãi cỏ cho đến lúc mệt nhoài. Khi không khí êm ả của bầu trời nhuộm bóng chiều buông như thấm vào lòng, chúng tôi thường chơi trò chơi này. Lại không phải là chơi với bất cứ ai cũng được. Vì cũng có người trong lũ bạn ngay từ đầu đã không thích chơi trò này. Con gái thì thường là thích.

Tuy tôi đã nói là chỉ cần hai người là chơi được, nhưng dù chỉ có một người cũng không phải là không chơi được, Tôi thường hay một mình chơi trò này. Khi có một mình thì chỉ cần tự mình đóng vai của cả hai là được. Tức là đi hái hoa đem giấu sẵn. Rồi đi ra xa một chút, nếu có thể thì đi tới một góc nhà đứng nhắm mắt lại đếm tới một trăm hay hai trăm, đoạn quay lại tìm. Chỉ có điều là khi chơi một mình thì nỗi buồn âm ỉ trong lòng như lại càng dâng lên, thậm cả vào cái lạnh khi đầu ngón tay chạm vào mảnh thủy tinh, vào mùi đất ẩm ướt và cả màu hoa tươi đẹp. Khi có hai ba đứa cùng chơi, trước khi về nhà, chúng tôi thường chôn tất cả các tác phẩm đẹp để ấy vào chung một hố rồi mới quay về. Và tới hôm ấy, thỉnh thoảng khi nằm trong chăn rồi, tôi còn thao thức nhớ lại những cánh hoa vừa chôn mà ngủ thiếp đi.

Những lúc như thế, nhúm hoa vùi trong lòng đất là cả một niềm vui thầm kín trong lòng, mà tôi không kể cho mẹ hay bất cứ ai nghe. Sáng hôm sau thức dậy ra tìm, nhờ đất ẩm ướt nên hoa không bị héo úa chút nào cả, tuy nhiên trong ánh sáng ban mai trông hơi nhạt màu, không ngờ đã khiến tôi cảm thấy hụt hẫng. Lại có khi vì cũng chỉ là trẻ con nên đến sáng hôm sau tôi đã quên bằng những cánh hoa đã chôn vào tối hôm trước.

Không biết đã có bao nhiêu hoa đã bị chúng tôi bỏ quên, mà nát rữa vì bị vùi trong lòng đất như thế. Cũng có khi chúng tôi dồn tất cả những hoa lá đã dùng để chơi hôm ấy lại rồi thực sự chôn xuống cùng với đất cát, lại

còn dẫm cho mặt đất phẳng phiu hẳn hoi. Kết thúc trò chơi như thế để lại trong lòng tôi những điều thật đẹp đẽ và trong sáng. Cách chôn cất hoa, tuy là của con trẻ, nhưng mới cảm động làm sao.

Một ngày nọ chúng tôi lại chơi trò này vào lúc chiều tối. Đó là tôi với Rintaro ở hiệu làm đậu phụ, và Tsuru ở nhà máy dệt, cả ba chúng tôi đều cùng tuổi với nhau. Chúng tôi đã chơi dưới chân chiếc đèn đá chỗ nhà ông Akiba. Tsuru là con gái nên quả là giỏi xếp hoa, trông thật đẹp. Tsuru lại thích làm như thế cho chúng tôi xem. Vì thế, ngay từ đầu tôi với Rintaro chuyên làm quỹ đi tìm hoa mà Tsuru đã chôn giấu.

Tôi phải ngạc nhiên vì vẻ đẹp tạo ra bằng hoa của Tsuru. Tsuru xếp từng cánh hoa, rồi khéo léo điểm tuyết thêm vào thắm hoa ấy các lá cỏ hay hạt cỏ. Có khi Tsuru còn lấy từ trong chiếc ví nhỏ cài trong đai thắt lưng obi ra những hạt cườm li ti chỉ bằng hạt cát, đặt chen vào giữa những cánh hoa. Trông cứ như là sao trời rơi xuống giữa rừng hoa. Và lại thêm dạo ấy tôi đang thích Tsuru.

Trò chơi rồi cũng đến lúc kết thúc. Cuối cùng Tsuru và Rintaro cùng đi hái hoa, còn tôi làm quỹ. Khi nghe nói "Được rồi" tôi bèn đi tìm, nhưng tìm mãi vẫn chẳng thấy. Nghe theo lời Tsuru bảo "Ở mãi tận đằng kia, tận đằng kia cơ", tôi lấy tay xoa mặt đất quanh đấy, nhưng mãi vẫn không tìm được đúng chỗ. Rintaro thì đứng dựa vào trụ đèn đá mà cười nhăn nhở. Chắc hẳn là Rintaro đã trông thấy chỗ Tsuru chôn hoa. Cuối cùng, tôi đành chịu thua nói "Chịu thôi". Bấy giờ lẽ ra thì Tsuru phải chỉ ra chỗ chôn hoa ở một nơi nào mà tôi không ngờ, thế nhưng hôm ấy Tsuru lại không làm thế, mà bảo "Vậy thì ngày mai ra tìm đi".

Tôi thấy tiếc không chịu được, lại tìm quanh đấy hồi lâu, nhưng rốt cuộc là không tìm ra. Hôm ấy đành về nhà vậy, mà thỉnh thoảng hình ảnh khoảng đất không lấy gì làm rộng dưới chân chiếc đèn đá cứ hiện lên trước mắt. Tôi cứ nghĩ đến cái thế giới đẹp đẽ không hề có trên đời này của thắm hoa mà Tsuru đã tạo ra ở đâu đó. Mất nhắm lại mà vẫn thấy rõ như nắm trong lòng bàn tay những cánh hoa và hạt cườm ấy.

Buổi sáng vừa thức dậy, tôi liền ra dưới chân đèn đá xem thử. Và một mình vừa thờ hồn hên vừa hí hục ra sức tìm chỗ hoa mà Tsuru đã giấu. Cứ như thể là người ta tìm vàng. Nhưng rốt cuộc vẫn không tìm thấy.

Sau đó thỉnh thoảng cứ mỗi lần nhớ lại, là tôi lại đến đấy tìm. Mà không hề nghĩ đến chuyện chắc là hoa đã héo rồi. Bất cứ lúc nào, chỉ cần nhắm mắt lại, hình ảnh hoa và hạt cườm mà Tsuru đã giấu lại hiện ra trong ánh sáng mờ nhạt đẹp lung linh như nhìn qua làn nước. Tôi chỉ sợ có ai khác tìm thấy mất, nên hễ khi nào chỉ có một mình là tôi lại đến chỗ ấy mà tìm.

Khi buồn buồn chỉ có một mình không có ai cùng chơi, cứ nghĩ đến hoa mà Tsuru đã giấu dưới chân chiếc đèn đá là lòng tôi lại rộn ràng vui. Hy vọng trong lúc đến đó tìm quanh là niềm vui không gì đánh đổi được. Tuy rằng cũng có phần sốt ruột vì tìm mãi mà không thấy.

Thế nhưng, một hôm tôi đã bị Rintaro bắt gặp. Vẫn như mọi lần, tôi đang tìm thật kỹ mọi xó xỉnh của khoảng đất dưới chân chiếc đèn đá, thì Rintaro không biết tự bao giờ đang tựa người vào các bậc đá dưới chân đèn mà ăn ngô. Trong khoảnh khắc nhận ra mình đang bị Rintaro nhìn thấy, tôi giật mình đánh thót cứ như là kẻ trộm bị bắt quả tang. Tôi còn đang định tìm cách nói chữa thẹn thì Rintaro đã nhìn thấu cả ruột gan tôi, biết tôi thích Tsuru, nên hần cười nhăn nhở nói:

- Vẫn còn tìm sao, ngốc thế! Nói dối đấy. Tsuru đã không chôn cái gì cả.

Tôi nghĩ bụng "Hóa ra là thế". Và thấy nhẹ nhõm như vừa gặt đi được một thứ đang bám chặt vào lòng.

Từ đó trở đi, tôi chẳng buồn đoái hoài đến khoảng đất dưới chân chiếc đèn đá nữa. Thỉnh thoảng khi chơi đùa ở chỗ ấy, cứ nghĩ rằng ở đấy không cất giấu cái gì cả, tôi cảm thấy dửng dưng, và tiếc nuối cái dạo trước đây khi còn tưởng rằng Tsuru đã chôn những cánh hoa đẹp đẽ ở đấy. Nhưng nếu Rintaro không nói cho tôi biết sự thật, không biết liệu là tôi có còn mãi thích thú với ý nghĩ dưới chân đèn đá có chôn hoa, hay không.

Sau đó tôi và Tsuru ở cùng làng nên vẫn chơi với nhau, khi tôi rời làng để học lên bậc trung học chúng tôi vẫn thư từ cho nhau, còn hẹn hò gặp nhau nữa.

Thế nhưng Tsuru khác với hình ảnh mà tôi đã ôm ấp trong lòng trước đó. Cái cảm giác thất vọng nãy nê khi hiểu ra rằng đó chỉ là một cô gái khờ khạo tầm thường và hời hợt, có phần nào cũng tương tự với tâm trạng khi biết Tsuru chỉ giả vờ chôn hoa.

Quỳnh Chi dịch (22/4/2024)